

Biblioteka
OKEAN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Anna Todd
AFTER WE FELL

Copyright © 2014 by Anna Todd

Copyright © 2016 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

wattpad

ISBN 978-86-7702-499-4

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2016.

ANATOD

AFTER

POSLE PADA I

TREĆA KNJIGA SERIJALA AFTER

Prevela sa engleskog:
Zvezdana Šelmić

**Čarobna
knjiga**

Za Dž., koji me voli onako kako
drugi ljudi mogu samo da sanjaju.

I svim Hardinima ovog sveta,
koji zaslužuju da se i njihova priča čuje.

၁

Prolog

TESA

Dok gledam poznato lice ovog tuđinca, zapljuskuju me sećanja.

Sećam se da sam sedela i češljala kosu moje plavokose barbike. Često bih poželela da i ja budem lutka: ona je sve dobijala spremno. Bila je lepa, uvek udešena, uvek upravo onakva kakva treba da bude. Njeni roditelji sigurno se ponose, mislila sam. Njen tata, ko god da je, verovatno je neki veliki direktor, putuje svetom kako bi zaradio za život svoje porodice, a mama ne ide na posao nego radi po kući.

Barbikin otac nikad ne dolazi kući teturajući se i vičući. On ne urla na njemu mamu tako glasno da se barbika krije u stakleniku kako bi se sklonila od buke i razbijanja posuđa. A ako bi, nekim čudom, neki mali i lako objašnjiv nesporazum i izazvao raspravu između njenih roditelja, barbika uvek ima Kena, svog savršenog plavokosog mladića, da joj pravi društvo... čak i u stakleniku.

Barbika je bila savršena, dakle imala je i savršen život, sa savršenim roditeljima.

Moj otac, koji me je napustio pre devet godina, stoji sada ispred mene, prljav i ofucan. Ni nalik na onog nekadašnjeg, kakvog se sećam. Licem mu se širi osmeh dok me gleda, i javlja mi se još jedno sećanje.

Moj otac, one noći kad je otišao... mamino skamenjeno lice. Nije plakala. Samo je stajala i čekala da on izađe kroz vrata. Te noći se promenila: posle toga više nije bila ona nekadašnja mama puna ljubavi. Postala je nekako hladna, i daleka, i nesrećna.

Ali bila je uz mene i kada je on odlučio da ne bude.

Prvo poglavlje

TESA

„Tata?” Ovaj čovek ispred mene ne može nikako da bude moj otac, uprkos dobro poznatim smeđim očima koje me netremice gledaju.

„Tesi?” Glas mu je dublji nego što se sećam iz detinjstva.

Hardin se okreće ka meni, oči mu plamte, a onda ponovo gleda u mog oca. Moj otac. Ovde, u ovom ružnom kraju grada, u prljavoj odeći.

„Tesi? Jesi li to zaista ti?”, pita on.

Stojim ukočena. Nemam šta da kažem ovom pijancu koji slučajno ima lice moga oca.

Hardin mi spušta ruku na rame, sigurno želi da vidi nekakvu reakciju. „Tesa...”

Zakoraćim ka nepoznatom, a on se nasmeši. Njegova smeđa brada prošarana je sedim; zubi mu nisu beli i blistavi kao što ih se sećam... kako je mogao ovoliko da propadne? Sve nade koje sam nekada gajila da se moj tata možda promenio, onako kao Ken, sada su nestale, a saznanje da je ovaj čovek stvarno moj otac boli me više nego što bi trebalo.

„Ja sam”, kaže neko, i sledećeg trenutka shvatam da sam to bila ja.

On mi prilazi i grli me. „Ne mogu da poverujem! Tu si! Pokušavao sam da...”

Prekida u pola reči jer ga Hardin otrgne od mene. Uzmičem i ne znam šta da radim.

Nepoznati – moj otac – gleda Hardina pa mene, oprezno i sa nevericom. Ipak, brzo se vraća nonšalantnom držanju, ali ne prilazi mi, što mi je milo.

„Mesecima sam pokušavao da te nađem”, kaže, prelazeći šakom preko čela i ostavljajući prljavi trag na koži.

Hardin staje ispred mene, spreman da napadne. „Bila sam ovde”, kažem tiho, gledajući preko njegovog ramena. Drago mi je što me štiti, ali postaje mi jasno da je on sigurno potpuno zbunjen.

Moj otac se okreće ka njemu i neko vreme ga ćutke odmerava. „Auh. Noa se stvarno jako promenio.”

„Ne, to je Hardin”, kažem.

Tata ga polako zaobilazi i približava mi se, i vidim da je Hardin postao napet. Sad je toliko blizu da mogu da ga nanjušim.

Sigurno je pod dejstvom alkohola, ili su posledice stalnog pića vrlo jake, kad brka njih dvojicu; Hardin i Noa potpuno su različiti i uopšte ne mogu da se porede. Moj otac me obrli jednom rukom; Hardin me značajno gleda, ali ja blago odmahnem glavom da bih ga umirila.

„Ko je on?” Otac drži ruku oko mene neprijatno dugo dok Hardin samo stoji i izgleda kao da će eksplodirati – ne nužno od besa, shvatam; prosto izgleda kao da nema pojma šta da kaže ili uradi.

Nije jedini. „On je moj... Hardin je moj...”

„Momak. Ja sam joj momak”, kaže on umesto mene.

Čovek širi oči kada konačno primeti Hardinov izgled.

„Drago mi je, Hardine. Ja sam Ričard.” Pruža prljavu ruku da se rukuju.

„Ovaj... i meni je drago.” Hardin je očito veoma... uznemiren.

„Šta vas dvoje radite ovde?”

Koristim priliku da se odmaknem od oca i stanem kraj Hardina, koji se brzo pribere i privlači me uz sebe.

„Hardin se tetovirao”, odgovaram kao robot. Moj um nije u stanju da pojmi sve što se trenutno dešava.

„Ah... Lepo. I ja sam dolazio ovamo.”

U glavi mi se kovitlaju slike oca kako pije kafu kod kuće, svakog jutra, pre odlaska na posao. Nije ovako izgledao, nije ovako govorio, i svakako se nije tetovirao u vreme kad sam ga poznavala. Kad sam bila njegova curica.

„Da, moj prijatelj Tom radi ovde.” On zasuče rukav duksa da bi pokazao nešto nalik na lobanju na podlaktici.

To nekako ne ide uz njega, ali dok ga gledam, počinjem da shvatam da zapravo ide. „Oh.” To je jedino što uspevam da kažem.

Užasno je neprijatno. Ovaj čovek je moj otac, čovek koji je napustio mene i mamu. A sad stoji ispred mene... pijan. Ne znam šta da mislim.

Deo mene je uzbuđen – mali deo, koji u ovom trenutku ne želim da priznam. Potajno sam se nadala da ću ga ponovo videti još od onda kad mi

je mama pomenula da se vratio u naš kraj. Znam da je smešno – zapravo je glupo – ali u neku ruku izgleda bolje nego ranije. Pijan je i verovatno je i beskućnik, ali nedostajao mi je više nego što sam bila svesna, i možda je jednostavno u poslednje vreme imao problema. Ko sam ja da osudim čoveka kada ne znam ništa o njemu?

Kad ga gledam, njega i ulicu oko nas, čudno mi je što vidim da se sve kreće sasvim normalno. Mogla bih se zakleti da je vreme stalo kad se moj otac isteturao pred nas.

„Gde živiš?“, pitam.

Hardin napeto gleda u mog oca, kao da je pred njim opasni grabljivac.

„Trenutno sam između dva mesta.“ Rukavom briše čelo.

„Oh.“

„Radio sam tamo u 'Rejmarku', ali su me otpustili“, dodaje.

Nejasno se sećam da sam čula za tu firmu. Mislim da je nekakva fabrika. Zar on sad radi u fabrikama?

„Pričaj mi šta ima novo. Koliko je prošlo, pet godina?“

Osećam da se Hardin kraj mene ukočio. „Ne, nego devet“, kažem.

„Devet godina? Izvini, Tesi.“ Još uvek zapliće jezikom.

Srce mi se stegne kad čujem taj nadimak; i to je deo onih najlepših vremena. Kada me je podizao na ramena i trčao našim malim dvorištem, pre nego što je otišao. Ne znam šta da mislim. Plače mi se, jer ga tako dugo nisam videla, a mogla bih i da se smejem zbog ironije što sam ga srela baš ovde, i želim da vičem na njega što me je napustio. Zbunjena sam što ga ovako vidim. Sećam ga se kao pijanca, ali tada je bio ljutiti pijanac, a ne nasmešeni pijanac koji pokazuje svoje tetovaže i rukuje se sa mojim momkom. Možda se pretvorio u bolju osobu...

„Mislim da je vreme da krenemo“, kaže Hardin, i dalje gledajući mog oca.

„Stvarno mi je žao; nisam samo ja kriv. Tvoja mama... znaš kakva je.“ Brani se, mašući rukama. „Molim te, Tereza, pruži mi priliku“, preklinje.

„Tesa“, upozorava me Hardin.

„Sačekaj trenutak“, kažem ocu. Hvatam Hardina za ruku i vučem ga par koraka dalje.

„Šta to, kog đavola, radiš? Nećeš valjda stvarno...“, počne on odmah.

„On mi je *tata*, Hardine.”

„On je jebeni pijanac beskućnik”, besno kaže on.

Oči me peku od suza zbog Hardinovih istinitih, ali grubih reči. „Nisam ga videla devet godina.”

„Upravo tako – zato što te je ostavio. Ovo je gubljenje vremena, Tesa.” Baca pogled preko mene, ka mom ocu.

„Baš me briga. Hoću da ga saslušam.”

„Pa sad, ako baš moraš. Nije da si ga pozvala u stan ili tako nešto.” Hardin vrti glavom.

„Ako budem želela, pozvaću ga. A ako bude želeo da dođe, doći će. To je i moj stan”, obrecnem se. Pogledam oca. Stoji tamo, u vrlo prljavoj odeći, i gleda u beton pred sobom. Kada li je poslednji put spavao u krevetu? Kada je jeo? Od te pomisli srce me zaboli.

„Ne misliš valjda ozbiljno da ga povedeš kući sa nama?” Hardin provlači prste kroz kosu, kao i uvek kad se iznervira.

„Ne da živi sa nama – samo jednu noć. Možemo da spremimo večeru”, predlažem. Otac podiže oči i hvata moj pogled. Žurno gledam na drugu stranu kad vidim da je počeo da se smeši.

„Večeru? Tesa, ovo je prokleti pijanac koji te nije video skoro deset godina... a ti hoćeš da spremiš večeru za njega?”

Postidena ovim ispadom, vučem ga za kragnu da mi se približi i spuštam glas. „On je moj *otac*, Hardine, a sa majkom više nemam nikakvog dodira.”

„To ne znači da ga moraš imati sa ovim tipom. Ovo se neće dobro završiti, Tes. Ti si suviše prokleta ljubazna prema svima koji to ne zaslužuju.”

„Ovo mi je važno”, kažem, a po njegovom pogledu vidim da će popustiti čak i pre nego što sam počela da ukazujem na ironiju u njegovom protivljenju.

On uzdahne i ponovo provuče prste kroz kosu. „Dođavola, Tesa, ovo se neće dobro završiti.”

„Ne možeš znati kako će se završiti, Hardine”, šapućem i gledam ka ocu, koji provlači prste kroz bradu. Znam da je Hardin možda u pravu, ali dugujem sebi da makar pokušam da upoznam ovog čoveka, ili barem da čujem šta ima da kaže.

Vraćam se ka ocu, a zbog nagonske strepnje glas mi malo podrhtava. „Hoćeš li da dođeš kod nas na večeru?”

„Stvarno?“, uzvikne on, a lice mu sine od nade.

„Da.”

„Važi! Da, hoću!” On se smeši, i za trenutak vidim čoveka kojeg se sećam – čoveka pre nego što je počeo da pije.

Hardin ne progovara ni reč dok idemo ka autu. Znam da je ljut, i razumem i zašto. Ali znam i da se njegov otac promenio na bolje – on je rektor našeg univerziteta, zar ne? Da li je glupo što se nadam da ću videti sličnu promenu i kod svog oca?

Kad stignemo do auta, otac se oglasi. „Auh – ovo je tvoje? Kapri, je li tako? Iz sedamdesetih?”

„Da.” Hardin seda za volan.

Moj otac se ne potresa zbog tog oskudnog odgovora, i drago mi je zbog toga. Radio svira sasvim tiho, i čim Hardin pokrene motor, oboje istovremeno posegnemo ka dugmetu, u nadi da će muzika ispuniti neprijatnu tišinu.

Tokom čitave vožnje do stana pitam se šta će moja mama reći na ovo. Ježim se od te pomisli i pokušavam da mislim na svoju predstojeću selidbu u Sijetl.

Ne, tako je još gore: ne znam kako da razgovaram o tome sa Hardinom. Sklapam oči i naslanjam glavu na prozor. Osećam Hardinovu toplu ruku na svojoj i smesta počinjem da se smirujem.

„Auh, ovde živite?” Moj otac sa zadnjeg sedišta zapanjeno pilji u stambenu zgradu pred kojom se zaustavljamo.

Hardin me značajno pogleda. „Da”, kažem, „doselili smo se pre par meseci.”

U liftu mi srce greje Hardinov zaštitnički pogled i uspevam da se osmehnem, u nadi da ću ga umiriti. To izgleda uspeva, ali ulazak u stan sa bukvalno strancem toliko je neprijatan da počinjem da žalim što sam ga pozvala. Sada je prekasno da se predomislim.

Hardin otključava vrata i ulazi unutra bez osvrtnja, pa smesta i bez reči odlazi u spavaću sobu.

„Odmah se vraćam”, kažem ocu i ostavljam ga samog u predsoblju.

„Mogu li u kupatilo?“, dovikuje on za mnom.

„Naravno. Dole u hodniku“, kažem i pokazujem ka vratima i ne gledajući. Hardin sedi na krevetu i izuva se. Pogleda ka vratima i da mi znak da ih zatvorim.

„Znam da si ljut na mene“, kažem tiho dok mu prilazim.

„Jesam.“

Uzimam mu lice među dlanove, prelazeći palčevima preko njegovih obraza. „Nemoj biti.“

On sklapa oči uživajući u nežnosti dodira, a sledećeg trenutka osećam da me je zagrlio oko struka. „Povrediće te. Samo pokušavam da to sprečim.“

„Ne može me povrediti – šta bi uradio? Tako dugo ga nisam videla.“

„Verovatno već sad trpa naše stvari u džepove“, frkće Hardin, a ja prosto moram da se nasmejem. „Nije smešno, Tesa.“

Uzdahnem i podignem mu bradu da bi me pogledao u oči. „Da li bi, molim te, pokušao da se malo razvedriš i budeš pozitivan? Situacija je dovoljno zbunjujuća i bez tvog durenja. To samo pojačava pritisak.“

„Ne durim se. Pokušavam da te zaštitim.“

„Ne moraš – to je moj tata.“

„Nije to tvoj tata...“

„Molim te?“ Prelazim mu palcem preko usne, a njegov izraz lica se ublaži.

On ponovo uzdahne. „Dobro“, kaže najzad, „hajde da večeramo sa tim tipom. Siguran sam da odavno nije jeo ništa osim stvari iz kontejnera.“

Meni na to osmeh izbledi i usne mi zadrhte. On to primeti.

„Izvini. Nemoj da plačeš.“ Još jedan uzdah. Otkako smo ispred salona za tetovažu naleteli na mog oca, on neprekidno uzdiše. To što vidim Hardina *zabrinutog* – čak i ako je, kao i sve drugo što on radi, to prožeto besom – samo povećava nestvarnost čitave situacije.

„Ozbiljno mislim sve što sam rekao, ali pokušaću da ne budem odvratan.“ On ustaje i ljubi me u ugao usana. Dok izlazimo iz sobe, čujem ga kako mumla: „Idemo da nahranimo prosjaka“, a to mi ni malo ne popravlja raspoloženje.

Čovek kojeg zatičemo u dnevnoj sobi izgleda potpuno van svog elementa. Gleda okolo, primećuje knjige na policama.

„Idem da spremim večeru. Hoćeš li da gledaš televiziju?“, predlažem.

„Mogu li da pomognem?“, nudi se on.

„Ovaj, dobro.“ Bledo se osmehnem, a on ide za mnom u kuhinju. Hardin ostaje u dnevnoj sobi, na distanci, kao što sam i očekivala.

„Ne mogu da poverujem da si odrasla i samostalna“, kaže tata.

Otvaram frižider i vadim paradajz, pokušavajući da priblerem misli. „Studiram, na Univerzitetu središnjeg Vašingtona. Hardin takođe“, kažem, ali iz očitih razloga ne pominjem mogućnost da će on biti izbačen.

„Stvarno? Univerzitet središnjeg Vašingtona? Auh.“ On seda za sto, a ja primećujem da su mu ruke čiste. Nema ni prljave mrlje na čelu, a mokro mesto na ramenu košulje navodi me na pomisao da je pokušao da opere neku fleku odatle. I on je nervozan. Zbog toga se osećam malo bolje.

Umalo da mu kažem za Sijetl i za divan novi pravac kojim kreće moj život, ali prvo moram da kažem Hardinu. Pojava mog oca dodala je još jednu krivinu na moj životni put. Ne znam sa koliko problema ću moći da izađem na kraj pre nego što mi se sve sruši na glavu.

„Voleo bih da sam bio tu da vidim kako se sve to dešava. Oduvek sam znao da će od tebe biti nešto.“

„E pa, *nisi* bio tu“, kažem kratko. Istog časa me obuzima kajanje, ali neću da povučem reči.

„Znam, ali sad sam tu, i nadam se da mogu to da ti nadoknadim.“

Te jednostavne reči zapravo su okrutne, pružaju mi nadu da on možda ipak nije tako loš, da mu je možda samo potrebna pomoć kako bi ostavio piće.

„Da li si... da li i dalje piješ?“

„Da.“ On obara pogled. „Ne tako mnogo. Znam da sad ne izgleda tako, ali imao sam nekoliko teških meseci...“

Na ulazu u kuhinju pojavljuje se Hardin i znam koliko mu je teško da ostane tih. Nadam se da će uspeti.

„Video sam ti mamu nekoliko puta.“

„Zaista?“

„Da. Nije htela da mi kaže gde si. Dobro izgleda“, dodaje.

Ovo je stvarno neprijatno, da on tako komentariše moju mamu. Čujem u glavi njen glas, podseća me da nas je ovaj čovek napustio. Da je on razlog što je ona danas takva kakva je.

„Šta se desilo... između vas dvoje?” Spuštam belo meso u tiganj, ulje pucketa i pršti dok čekam odgovor. Ne želim da se okrenem i pogledam ga posle ovako direktnog i iznenadnog pitanja, ali stvarno sam morala da pitam.

„Prosto nismo mogli da se složimo; ona je oduvek želela više nego što ja mogu da joj pružim, a znaš kakva ume da bude.”

To znam, ali način na koji sad sasvim nemarno priča o njoj, i to tako prezrivim tonom, ni malo mi ne prija.

Smesta odlučujem da prebacim krivicu sa nje na njega, pa se brzo okrećem. „Zašto se nisi javljao?”

„Jesam... stalno sam zvao. Slao sam ti poklone za svaki rođendan. Ona ti ništa nije rekla, zar ne?”

„Nije.”

„E pa, istina je – stvarno jesam. Sve vreme si mi strašno nedostajala. Ne mogu da poverujem da si tu, pred mojim očima.” Oči mu blistaju a glas mu jedrhtav; ustaje i kreće ka meni. Ne znam šta da radim; više ne poznajem tog čoveka, ako sam ga ikad i poznavala.

Hardin ulazi u kuhinju i staje između nas dvoje, i ponovo mi je drago što je tu. Ne znam šta da mislim o svemu ovome; potrebna mi je fizička udaljenost od ovog čoveka.

„Znam da ne možeš da mi oprostiš.” On gotovo jeca, a meni se stomak stegne.

„Nije to. Samo mi treba vremena da se naviknem da si ponovo tu. Ja tebe uopšte ne poznajem”, kažem, a on klima glavom.

„Znam, znam.” Vraća se da sedne za sto, ostavljajući me da završim sa spremanjem večere.

Drugo poglavlje

HARDIN

Onaj Tesin govnar od donatora sperme progutao je dva puna tanjira hrane pre nego što je uopšte zastao da malo diše. Siguran sam da gladije, kad je već beskućnik i sve ostalo. Nije da mi nije žao ljudi kojima je sreća okrenula leđa pa su upali u teškoće – ali ovaj konkretan tip je pijanac koji je napustio svoje dete, i zato ne saosećam sa njim ni sekundu.

Pošto je popio vode, kreće da se smeši mojoj curi. „Sjajno kuvaš, Tesi.”

Ako je još jednom tako oslovi, ima da vrištim.

„Hvala.” Ona se smeši, ljubazna kakva jeste. Vidim da njegova sranja polako hvataju koren, popunjavaju sve one emocionalne rane koje je stvorio kad ju je napustio dok je bila mala.

„Ozbiljno kažem; možda bi mogla jednom da mi daš ovaj recept.”

A gde bi ga koristio? U svojoj nepostojećoj kuhinji?

„Naravno”, kaže ona i ustaje da iznese svoj tanjir, pa usput zgrabi i moj.

„Idem ja sad. Hvala na večeri”, kaže Ričard – Dik – i ustaje.

„Ne, možeš... možeš da prenočiš, ako želiš, a mi ćemo te ujutru vratiti nazad... kući”, kaže ona polako; očito ne zna kako da govori o njegovoj trenutnoj situaciji.

Ja znam da mi se ovo sranje ni malo ne dopada.

„To bi bilo sjajno”, kaže Dik i trlja ramena.

Verovatno izgara od želje za pićem, krelac jebeni.

Tesa se smeši. „Odlično. Idem da donesem jastuk i čaršave iz spavaće sobe.” Za trenutak gleda u mene i svog ćaleta, i sigurno primećuje kako se osećam. „Vas dvojica možete da ostanete sami jedan minut, je li tako?”, pita.

Njen ćale se smeje. „Da, svakako želim da ga malo upoznam.”

O, ne, ne želiš.

Ona se mršti kad vidi moj izraz lica, ali ipak izađe, ostavljajući nas same u kuhinji.

„Pa, Hardine, gde si upoznao moju Tesu?“, pita on. Čujem kako ona zatvara vrata i čekam još malo kako bih bio siguran da me neće čuti. „Hardine?“, ponavlja on.

„Hajde da nešto raščistimo“, režim i naginjem se preko stola, tako da se on trgne. „Ona nije *tvoja* Tesa – ona je *moja*. I znam šta nameravaš, dakle nemoj misliti da si me prešao ni za sekund.“

On pomirljivo podiže ruke. „Ne nameravam ništa, ja...“

„Šta hoćeš, novac?“

„Šta? Ne, naravno da neću novac. Hoću da se zblížim sa svojom ćerkom.“

„Imao si devet godina za to, a sad si ovde samo zato što si slučajno sreo na prokletom parkingu. Nije da si došao ovamo da je potražiš“, vičem, zamišljajući svoje ruke oko njegovog vrata.

„Znam.“ On vrti glavom, oborenog pogleda. „Znam da sam mnogo grešio, i hoću to da ispravim.“

„Ti si pijanac – sada i ovde, u mojoj kuhinji, sediš pijan. Umem da prepoznam pijanca. Ni malo ne saosećam sa čovekom koji napusti porodicu i ne ume da se sredi ni devet godina kasnije.“

„Znam da misliš dobro, i drago mi je što vidim da pokušavaš da zaštitiš moju ćerku, ali ovog puta neću zabrljati. Samo želim da je upoznam... i tebe isto.“

Ja ćutim, pokušavajući da smirim besne misli.

„Mnogo si ljubazniji kad je ona tu“, kaže on tiho.

„A ti si mnogogori glumac kad ona nije tu“, uzvraćam.

„Imaš puno pravo da mi ne veruješ, ali nje radi, daj mi priliku.“

„Ako je bilo čime povrediš, mrtav si.“ Možda bi trebalo da osećam malo griže savesti što ovako pretim Tesinom ocu, ali osećam samo bes i nepoverenje prema bednom pijancu. Prva pomisao mi je da je zaštitim, a ne da saosećam sa pijanim neznancem.

„Neću je povrediti“, obećava on.

Prevrnem očima i popijem gutljaj vode.

Uveren da je njegova izjava sredila stvar, on pokušava da se našali. „Znaš, trebalo bi da su uloge obrnute.“

Ja ga ignorišem i odlazim u spavaću sobu. Moram, da ne bi Tesa ušla i zatekla me kako davim njenog oca.